

می گویم بنظرت باید برای آنهایی که به واسطه ممنوعیت تریاک بیکار شدند، چه کرد؟

باید زمینه‌های کار دیگر برایشان فراهم شود، آنها فقیر هستند و ممکن است به دنبال انجام کارهایی خلاف امارت اسلامی بروند. در اینجا قبلاً کارخانه‌ی تریاک بود که هزاران نفر از کوچک و بزرگ فعالیت داشتند. حال همه‌ی آنها بیکار هستند. باید برایشان فکری شود که روزی حلال بر سر سفره‌هایشان بپرند.

می‌پرسم این زمینه‌سازی را از امارت توقع دارید یا جامعه‌ی جهانی؟

می‌گویند الحمدلله امارت در حد توانش کمک کرده‌است، این توقع را باید از جامعه‌ی جهانی داشت که بیست سال سختی مشقت به ملت افغانستان تحمیل کرد. باید خودشان را در قبال فقر مردم افغانستان مسئول بدانند. آرام آرام به طرف دیگر بازار چه می‌رویم.

ساختمانی است که به حدس خودم همان کارخانه‌ی تریاک است، از هلال می‌پرسم و تایید می‌کند. برایم سوال می‌شود که در این کارخانه با تریاک چه کاری انجام می‌دادند؟

می‌گویند در اینجا تریاک را می‌پختند و بعد از آماده شدن به جاهای دیگری فرستادند.

می‌پرسم در ولایت قندهار کارخانه‌های دیگری هم بودند؟

نه فقط همین بوده و هست که این هم امروزه فعالیت نمی‌کند و تبدیل به خرابه شده. از هلال خدا حافظی می‌کنیم، قرار است یکی از مجاهدان امارت به ما بپویند.

مجاهدمان از راه می‌رسد. از او می‌خواهم که خودش را معرفی کند و بگوید که چه مسئولیتی دارد.

محمود حسین حسن هستم از استان قندهار و مسئول مواد پیش‌ساز مواد مخدر هستم. الحمدلله بیست سال است که در صفوف امارت اسلامی فعالیت دارم.

از او درباره‌ی آمار و ارقام خرید و فروش تریاک در گذشته می‌پرسم.

آمار و ارقام تخمینی است که قبلاً در استان قندهار خرید و فروش می‌شد، به طور کلی روزانه چهل هزار کیلو تولید و معامله می‌شد، حالا الحمدلله با وجود امارت اسلامی این فعالیت‌ها چه تولید خود تریاک و چه مشتقات دیگر به صفر رسیده است.

برایم سوال می‌شود که مشتقات دیگر چیست.

تریاک که قبلاً اینجا تولید می‌شد، تقریباً از ۲۰ تن تریاک ۱۳ کیلو بیس تولید می‌شود که به پول کالدار پاکستانی تقریباً ۷۳۰۰۰۰ هزار تمام می‌شود. این بیس هروئین تولید می‌شد و سپس به کشورهای خارجی می‌رفت و فروخته می‌شد. البته که الان با وجود امارت اسلامی تولید همه چیز به صفر رسیده است.